

mert tények alapján határozottan kétségbe vonjuk ezt a lehetőséget is. Kossuth ugyanis ezt a feltevését arra alapítja, hogy „míg a Ház elnökével az eszmecserék folytak, az ellenzéki pártok egymás közt tárgyaltak a köztük fenforgó nézeteltérések elsimitása végett, *ami messze-menőleg sikerült is*”. Nem tudjuk, mit ért Kossuth Ferenc akkor, amikor a két függetlenségi párt nézeteltérésnek „*messze-menő*” elsimitását ujságolja. Azt azonban tudjuk, hogy a felfogásoknak valóban lényeges közeledése semmi esetre sem következett be.

Szeretjük az állításainkat olyan tényekkel erősíteni, amelyek autenticitását a másik fél sem igen vonhatja kétségbe. Épen ezért, ha mi most azt állítjuk, hogy erős tévedés azt mondani, hogy a két függetlenségi párt felfogásának összeegyeztetése csak legcsekélyebb mértékben is sikerült, úgy hivatkozunk *Justh* Gyulának a bajai népgyűlésen elmondott beszédére. A legerősebb nagyítóval sem képes senki eltérést találni abban, amit *Justh* Gyula mint a maga álláspontját vasárnap hirdett és abban, amit az egész kampány megindulása óta a maga részéről a béke árának kitűzött. Közeledésnek tehát, legalább az ő részéről, nyomát se látjuk.

Az általános, egyenlő és titkos, a leg-radikálisabb választói jognak haladéktalan és minden egyéb törvényhozási feladatát megelőző megalkotása és a véderőreformnak egy új országgyűlés teendői közé való átutalása, — íme, a *Justh* Gyula békefeltételei, amint azokat a bajai piacon minden diplomatikus cikornya nélkül előadta. Ezek bizonyára nem lehetnek az ellenzéki pártok feltételei?

Jogunk van tehát állítani, hogy a nézeteltérések elsimitása valami nagy mértékben talán még sem sikerült.

A modern öltözet helyett, amelyet kezdetben vésett, egy libegő drapéria szobrát fejtette ki könnyedén, libegtetve a repülés fuvalma, által s mely mögött egy aromából és fényből álló test bizonytalan körvonala hullámozott. A fej átalakult: a csodás szemgolyók kimondhatatlan szemlélődésekben veszttek el; a keskeny, finom orr cimpái menyei szerelemtől pihegtek; a titokzatosan mosolygó ajkak közt két sor gyöngy tündökölt és a leglégiésebb szövethál finomabb haj hófehér vállakra omlott alá.

Tiszta, diadalmas szenvedély tüzelte a szobrászt ezért a lelkének harmónikus rezgéséből született fantomért. Határtalan volt a bizodalma misztikus észleleteinek a tényleges valóságában, rendíthetetlen volt a hite a neje közelségében; akit szeretett a multban, szeretett még a jelenben is, de glorifikálva, természetfölöttin!

Büntetlenül nem lehet hosszan nyújtani az ilyen életet. Ez a szigorú elzárkózottság, ez az örökös alvajáró állapot, az agynak ez az egyre növekvő erjedése megtámadta az elmét. Hatalmas kiábrándulások kábitották el, fenséges himnuszt énekelt szívében és idegei megfeszülve, mint a lira hurjai, szétpattanni fenyegettek. Lesóványodva, megvényülve, tüdője makacs köhögés által marcangolva, gőzölgő homlokkal, révedező szemekkel folytatta az eszméjét lázas megátalkodottsággal. Csak a konokság tartotta már fenn és a reakció beállása nagy veszélyt jósolt.

Levonjuk a végső konkluzióinkat.

Autentikus nyilatkozatok után szinte perrendszerűleg igazolva látjuk Kossuth Ferenc és Berzeviczy Albert egyértelmű kijelentéseiből, hogy *az ellenzéki pártok nem voltak abban a helyzetben, hogy olyan békepontozatokat állapíthattak volna meg, melyekben a normális parlamenti tárgyalások helyreállításának feltételeit egyértelműleg képesek lettek volna fixírozni*. Képtelenségüknek minden kétséget kizárólag az volt az egyetlen oka, hogy a baloldali pártok felfogása a helyzetet domináló legfontosabb problémák tekintetében élesen eltér.

Akármelyik oldaláról tekintjük is a kérdést, az eredmény csak az, hogy semmi kétség sem foroghat fenn aziránt, hogy a lefolyt békeakció azért maradt meddő, mert *az önmaguk között meghasonlott ellenzéki pártok a köztük fenforgó elvi ellentéteket áthidalni képesek nem voltak*.

Ezért bukott meg a béke!

A „Times” a német hadseregről. Londonból táviratozzák: A *Times* katonai munkatársa végigcsinálta a nagy német hadgyakorlatokat és cikksorozatban számol be tapasztalatairól. A cikkek szenzációsak, mert az angol újságíró a német hadsereget nem látta olyan kitűnőnek, mint azt általában hiszik. A német vezérkar nem bizonyult valami csodásan ügyesnek a gyakorlatok alatt — írja a tudósító. — Azok a hibák, amiket elkövettek, háború esetén súlyos következzéssel jártak volna. A gyakorlat fővezetősége olyan hibákat csinált, amelyek megingathatták a külföldiek bizalmát a német hadvezetőségben. A gyalogság minden lendület nélkül való; nem tudta kihasználni a terep előnyeit, rosszul fedezte magát, rendkívül lassan volt a mozdulataiban, könnyű célpontot nyújtott az ellenségnek közeli támadásra, elhanyagolta őrszemek állítását és úgy látszott, mintha fogalma sem volna a modern lövészet hatásairól. A lovasságnak szép és jól idomított paripái vannak, de egy jó felde-ritést sem végzett. A tüzérség kivénült anya-

Aznap este, hogy művét befejezte, Guy majdnem öntudatlanul, ingatag léptekkel alig birt hazavánszorogni s beérve, elvágódott a földön.

Agyláz állott be.

Lassacskán mégis fellábbadt. De ekkor csaknem teljes feledés állott be nála, még a betegségének az okaira sem emlékezett. Valami homályos ösztön nógatta, hogy keresse fel a műtermét; zürzavaros emlékezete bizarr kísérletekről, talán megvalósított nagy-szerű koncepciókról beszélt neki. Vágya szünetlenül erősödött, mindamellett valami gyermekes félelem, babonás aggodalom küzdött még türelmetlenségével, tartotta vissza egész délutánonként az ablakban könyökölve.

Hirtelen elszánta magát. Félénken, lopva, lihegve, mint valami szentségtörő haladt fel Guy a lépcsőkön; a kulcs fordul a zárban, az ajtó feltárult.

El volt kápráztatva; vele szemben tündökölt a lángelméje által nemzett csoda, az eszményi jegyes, mely felé csengett lelkének minden vágyakozása. Szédület fogta el. Lehajolva, fuldokolva, kitárt karokkal, összeszorított fogakkal, mintegy földbe gyökerestek a lábai borzasztó bámulatában, majd éles kiáltással remekművére vetette magát, átölelte, egyensúlyt veszített, földre zuhant s magára rántotta a roppant márványtömböt.

Előrohantak. A szobrász repedt koponyával, holtan hevert a szobor romjai alatt.

gával, lassu és hatástalan lövő-módszerével nem mérkőzhet a francia tüzérséggel, de még csak egy közönséges átlag-tüzérséggel sem. A kormányozható léghajókat és a repülőgépeket a németek nem tudják használni.

Szeged város költségvetése.

— Az októberi közgyűlés novemberben. —

(Saját tudósítónktól.) Pénteken folytatták az októberi rendes közgyűlést és alkalmassint folytatják azt a jövő pénteken is. Néhány jelentéktelen kérdés elintézése után a költségvetés tárgyalásához fogtak, ami elég érdekes volt és ezért elég sokan szóltak is hozzá. A tanács által javasolt tétéleket elfogadták, nagyobb vita a hidvám kérdésénél volt, de itt is megszavazták a tanács előterjesztését és a közgyűlés többsége nem járult hozzá a hidvám eltörléséhez.

Balogh Károly tanácsos expozéjában kitért mindazokra a nagy kérdésekre, amelyek a legközelebbi jövőben nyernek elintézt. Nagyon helyesen mondotta, hogy mielőtt ezek a kérdések megvalósítva nincsenek, addig a város jövedelmező vállalkozásokon kívül másra nem fordíthat pénzt.

A költségvetés, amelyet a közgyűlés általánosságban, a részletes vita alapjául elfogadott, végig reális keretekben mozog. Ötmillió hétszázezer korona kiadással szemben százezer korona híján négy millió a bevétel, a hiány tehát nyolcszázezer korona, amelyet fedez az ötven százalékos pótdadó.

Mindenesetre nagy érdeme a hatóságnak, hogy a kiadások nagymérvű emelkedése mellett megtudta tartani az ötven százalékos pótdadót, amely a rekonstrukció óta nem változott.

A pénteki közgyűlésről alábbi részletes tudósításunk számol be:

(Póttárgyak.)

Elnök: Lázár György dr. polgármester.

Jegyzők: Taschler Endre főjegyző, Tóth Mihály dr. tb. tanácsos, Bárdoss Béla osztályjegyző.

adta, hogy az 1912. évre 4,095.488 korona 50 fillér bevétellel szemben 5,706.973 korona 50 fillér a kiadás, fedezetlenül marad tehát 801.485 korona, amelyet ötven százalékos pótdadóból fedeznek. Elmondja, hogy a költségvetésbe fölvették mindazokat a jövedelmeket, amelyeket a törvény, szabályrendeletek, szerződések előírnak. Minden tételt három évi átlag alapján állapítottak meg. Ugyanigy történt a kiadásoknál is. A tanácsot az a szempont vezette, hogy a város

Taschler Endre olvassa a mult ülés jegyzőkönyvét, amelyet Kiss Gyula és Sárny János hozzászólásai után hitelesítenek.

Elnök bejelenti, hogy a városi közkórház 1912. évi költségvetését, a rókusi és újszegedi templomok hullaházainak építését, Tóth Gyula felebbezését, a Magyar Kender- és Lenipar Részvénytársaságnak telepe kibővítése és munkásházak építése céljából a vámhoz terület átengedése iránt intézett beadványát, a külterületi kántorok földilletményének kérdését, az árvaszék előterjesztését az árvaszéki pénzek elhelyezését, illetőleg póttárgyként tárgyalják a közgyűlésen.

Ezután Regdon István segédvámfelügyelőnek, Szabó József hivatalsszolgának, Pisztrai Péterné szülésznőnek szabadságot engedélyeztek, Heger Ferencnek kilátásba helyezték a községi kötelékbe való fölvetelt és kihirdették Perván Rácsv Anasztázia szülésznő oklevelét.

(Balogh Károly expozéja.)

Balogh Károly pénzügyi tanácsos terjesz-